



BULLETIJN VAN DE VERBROEDERING DER BELGISCHE ONTMIJNERS

AANGESLOTEN AAN O.S.P.B.

Inhoud

	blz.
1. De V 1 en V 2 op Antwerpen	1
2. Nieuws over de vliegende schijven	5
3. Snap Shots	7
4. Het Leven der Secties	8
5. Onze afvaardiging in Engeland	10
6. De Siegfriedlijn en wij	12

November
— 1950 —

Secretariaat : Sint-Janstraat, 30 - Tervueren.

Redactie : Kazerne 7/8 Berchem-Antwerpen.

-DRIEMAANDELIJKS-

— Nummers 3 en 4 —

Driemaandelijkse **DE ONTMIJNER** Tijdschrift
van de Verbroedering der Belgische Ontmijners

SECRETARIAAT

St-JANSSTRAAT, 30, TERVUEREN

P. C. R. 7537.94 - Telefoon 57.31.64



REDACTIE

KAZERNE, 7/8 - - BERCHEM

- - Telefoon : 39.40.67 Antwerpen - -

Waarom en hoe de haven van Antwerpen van vernietiging door vliegende bommen gespaard bleef

Door *Clare H. ARMSTRONG*, militair zaakgelastigde van de V. S. te Brussel

met de toelating van de « Stem der Belgen ».

I I

Op dergelijke wijze bereidden de Geallieerde Legers zich begin Oktober voor om Antwerpen te bezetten.

Alhoewel ze gebruikt maakten van jachtvliegtuigen, kasselballons en artillerie om de vergeldingswapens des Duitsers te bestrijden moesten ze toch bekennen dat ze niet over de zelfde middelen beschikten als deze gebruikt in de strijd om Londen een strijd die de voorgaande zomer al begonnen was. En de vraag of de artilleristen in staat waren de aanval der Duitsers af te weren kwam in het brandpunt der belangstelling te staan.

Het antwoord hierop was dat men een proefneming waagde ; en rond einde Oktober kwamen enkele artilleristen aan die bij de verdediging van Londen geholpen hadden. Ze werden weinig nadien versterkt met twee Amerikaanse brigades die samengesteld waren met manschappen afkomstig uit verscheidenen artillerie-bataljons. En de strijd begon : artillerie tegen de V 1.

We hadden uitgerekend dat minstens 50 % der Vliegende bommen in de lucht vernietigd moesten worden opdat de haven van Antwerpen een normale bedrijvigheid zou kunnen aan de dag leggen. Als men er zich rekenschap van geeft dat dit procent aanzienlijk hoger lag dan de gegevens opgedaan voor de oorlog bij artillerieoefeningen om doelwitten in dezelfde omstandigheden bewegend neer te halen dan kan men zich een gedacht vormen van de gevoelens die er heersten bij die groep mannen die bijeengekomen in een kamer van het « Century Hotel » kennis namen van hun opdracht en men hen vertelde wat er mogelijks kon gebeuren indien deze cijfers niet bereikt werden. Hier moet ik nog aan toevoegen dat er op dat ogenblik geen voldoende aantal stukken voorhanden waren en we ons tevreden moesten stellen met de verzekering dat de ontbrekende artillerie

afkomstig uit alle hoeken van Frankrijk dag en nacht rolde om in de strijd om Antwerpen ingezet te worden.

De recrutering van het bevelend personeel, waarvan het merendeel nog nooit samen opgetreden en de innerlijke organisatie ga ik hier allemaal niet vertellen, dit zou te veel tijd vragen toch wil ik nog zeggen dat dit alles in werkelijkheid minder werk vroeg dan we gedacht hadden.

Laat ik U om kort te zijn vertellen dat ter plaatse een verdedigingssysteem in grote diepte uitgewerkt werd en ook dat we nog niet heel zeker waren : we wisten wel dat de V 1 een helling nodig had om afgeschoten te worden, maar we voelden ook dat het grootste aantal afkomstig was van met veel moeite gebouwde stellingen en dat bijgevolg geleide aanvallen een resultaat konden opleveren.

Dit liet ook een grotere besparing der krachten toe en een buitengewone concentratie der artilleriesalvo's op de meest waarschijnlijke aanvalslijn.

De V 1 is kleiner dan het kleinste gevechtsvliegtuig, de vleugbreedte beslaat slechts 17 ½ voet hetzij ongeveer 5,32 m. Zij is zeer snel alhoewel de gemiddelde snelheid slechts 350 mijlen per uur (425 km.) bedraagt werd er toch vastgesteld dat sommige V 1 een snelheid bereikten van meer dan 450 mijl per uur hetzij 675 km. Het raket is stevig gebouwd uit staal en weinig delen zijn kwetsbaar. Het draagt ongeveer een ton springlading samengesteld uit Amatol.

M. Duncau Sandys van de anti-V 1 verdediging van de streek van Londen verklaarde voor het Britse Parlement dat deze Vliegende Bom acht maal moeilijker neer te halen was dan een gewoon vliegtuig dat dezelfde vluchtlijn volgde.

De V 1 moest onschadelijk gemaakt worden indien men wilde dat de haven van Antwerpen zijn bedrijvigheid voortzette, indien men met andere woorden verlangde dat zes geallieerde legers van de nodige ravitaillering voorzien bleven.

De aardrijkskundige kaarten van de streek werden nauwkeurig bijgehouden en alle artillerienesten werden op dergelijke wijze georganiseerd dat ze om het even welke aanval vanwaar hij ook komen zou het hoofd konden bieden.

Gedurende de 154 dagen van de strijd bleef de verdediging statisch.

De geallieerde inlichtingsdiensten lieten ons weten dat tussen Koblenz en Bocholt stellingen voor het afschieten van V1 in opbouw waren. We konden nochtans onmogelijk vermoeden welke van deze stellingen het eerst in werking zou treden. Maar met deze inlichtingen op het oog werd een eerste artillerie verdediging georganiseerd : stukken werden in stelling gebracht, gecamoufleerd en in stilte wachtten we de eerste Vliegende bom af.

De aanval op Antwerpen begon en de eerste kanonnen van de « Antwerp X » - codenaam van het verdedigingshoofd - traden in actie. Deze beginactie kwam uit de richting van Trier, en de verdediging werd in deze richting ingesteld. Automatische wapens werden voor de artilleriestukken die in feite uit één groep bestonden in slagorde opgesteld.

Zoals hoger gezegd werd was de bestaande groep Britse en Amerikaanse artilleristen van 10 October af versterkt geworden door twee Amerikaanse artilleriebrigades en de verdediging georganiseerd in drie groepen die de enkele aanvalsrichting komend uit het Z-O bedekten.

Vanaf deze datum werd de aanval met zo een hevigheid doorgedreven dat op datum van 2 December meer dan 50 Vliegende bommen uit de richting Trier op Antwerpen afgeschoten werden.

De druk van Von Rundstedt met het doel Antwerpen te bereiken begon op 15 December en een nieuwe aanval van V1 werd afgeschoten op Antwerpen in onderlinge betrekking met het Duitse offensief in de Ardennen ; die keer kwamen de bommen zoals voorheen in grote hoeveelheid uit het N-O.

Maar de plannen voor elke gebeurlijk nieuwe artillerieopstelling waren in gereedheid. De bataljons namen met hun stukken de nieuwe stellingen in onder toezicht van Radar, deze verplaatsing had plaats tussen schemering en zonsopgang.

De communicatie werden in dezelfde geest opgesteld en vanaf 18 December waren 28 batterijen in stelling en gereed om elke nieuwe en nog gevaarlijker aanval af te slaan.

Op te merken valt dat de plaatsen van waaruit de vliegende bommen komende uit Noordoostelijke richting veel dichterbij gelegen waren dan deze komende uit Zuidoostelijke richting, en men mag zegen dat de eerstgenoemde aanval 50 % gevaarlijker en doeltreffender was dan de tweede. In andere woorden we geven er ons rekenschap van dat indien ze niet neergeschoten werden minstens 50 % der bommen komende uit het Zuiden en ongeveer 75 % der bommen komende uit het Noordoosten het Centrum van de stad konden bereiken.

Wanneer het offensief van Von Rundstedt zich uitbreidde en de bescherming der Geallieerde bevoorradingslijnen dringender werd ; werden zeven groepen en een generale

staf van de « Antwerp X » losgemaakt en in aller haast naar de omstreken van Luik gezonden om er als lucht- en als aard- artillerie in de strijd gewikkeld te worden.

De blijvende eenheden sloten zich dicht aan, de verdediging werd hernieuwd, de verbindingen opnieuw in orde gebracht terwijl de aanval in hevigheid toenam. Dag en nacht kwamen uit beide richtingen de vliegende bommen op Antwerpen afgevlogen.

Gelukkig kon de verdediging versterkt worden met een Britse Brigade in vervanging van de naar de omstreken van Luik gezonden afdeling. Deze nieuwe brigade bleef ter plaatse tot het einde der veldtocht.

Op 11 Januari 1945 liep de strijd der Ardennen ten einde, en zes batterijen kwamen uit Luik naar Antwerpen terug. Op dat ogenblik was de aanval uit het N.-O. aanzienlijk toegenomen terwijl deze uit het Z-O verminderde zodat alle eenheden die hun oorspronkelijke eenheid verwoegden in de verdedigingssector van het N.-O. geplaatst werden.

Meer en meer bleek het dat ons verdedigingsstelsel in de diepte een zeer vruchtbare en wijze tactiek was. Onze resultaten verbeterden en het aantal neergeschoten vliegende bommen vermeerderde vlug. Het is op dat ogenblik dat speciaal in Amerika vervaardigde obussen ons per luchttransport rechtstreeks van de fabriek toegestuurd kwamen ; dit werd voor ons een prachtige hulp die de behaalde resultaten machtig verhoogde.

En dan de laatste dagen van Januari begon de derde en de laatste der grote aanvallen op Antwerpen. Deze maal waren de lanceringspunten ten Noorden van Antwerpen gelegen in de omstreken van Rotterdam en Den Haag en zo dicht bij de Metropoolstad dat practisch 90 % der bommen rechtstreeks het stadscentrum konden bereiken. We gaven er ons dadelijk rekenschap van dat het missen van een dezer tuigen dood en vernieling voor de stad betekende. Opnieuw werd de verdediging georganiseerd om deze nieuwe en verschrikkelijke bedreiging te boven te komen.

Zo gauw de Duitsers bemerkten dat hun offensief in de Ardennen dood liep besloten ze het aantal vliegende bommen zodanig te vermeerderen dat de verschrikkelijkste aanval zich voordeed op 16 Februari 1945.

Deze dag werden niet minder dan 160 V1 uit drie verschillende richtingen op Antwerpen afgeschoten.

Deze maal zonden ze acht bommen terzelvertijd uit ene richting waardoor de moeilijkheden de acht neer te schieten geweldig verhoogden.

Vanaf deze datum tot het einde der veldtocht op 30 Maart 1945 veranderde het verdedigingssysteem practisch niet meer en bleven de drie dogelijke aanvalsinrichtingen onder schot.

Het percent der neergeschoten bommen was zodanig gestegen dat een bijna fabelachtig peil bereikt werd, de « Antwerp X » had om zo te zeggen een resultaat van ongeveer 100 % bereikt.

Bri. Gen. C. H. ARMSTRONG.
(Vervolg in het volgende nummer.)

Het Waardje van ...

Het is eigenaardig vast te stellen hoe moeilijk het valt de opvatting der mensen en in 't bijzonder hun opvatting over het meest simpele onderwerp te wijzigen. Veel mensen en daarom de simpelste niet hebben een vaste mening over het een of andere gebeuren uit het dagelijks leven. Indien u het aandurf dit gebeuren uit een ander oogpunt te laten zien dan moogt u gerust zijn dat zij u verkeert zullen bezien en na misschien een beetje te geluisterd te hebben zo gauw mogelijk naar hun eerste gedacht zullen weerkeren. Zo is het dat een soldaat, een strijder, niet anders ingebeeld en voorgesteld wordt dan als een man gewapend met een geweer, en ingaand op de vijand met de bajonnet op het geweer. De anderen, al de anderen om het even in welke mate ze ook aan « het gevecht » mochten bijgedragen hebben treden slechts dan te voorschijn uit een storend vergeten, wanneer ze, al was het maar een ogenblik, het geweer in de hand gehad hebben. De artillerist zal slechts als een strijder aanzien worden als zijn kanon vlak voor de vijand opgesteld stond. De man van de Genie als hij zijn springstof bij wijze van granaat op de vijand geworpen heeft. Het verlies van moed, de hardnekkigheid, het scherp gevoel der verantwoordelijkheid in het welslagen of het mislukken van een kriegsverrichting. De wil zijn opdracht te vervullen, welke ook de moeilijkheden mogen zijn worden ten uidige dagen niet meer voldoende geacht opdat zonder één enkel onderscheid al deze die aan de oorlog van 40-45 deelgenomen hebben als « strijder » zouden aanzien worden voortkomende van « de mannen van de Genie » erfgenaam van deze mooiste tradities en bijzondere hoedanigheden konden de ontmiijners aan dit soort minachting niet ontsnappen, het is waar ook, de mijnen waren niet bovengehaald bij middel van een bajonnet of geweer onder de ogen van de vijand. Dit beeld hoe ruw het ook zij stelt het meningsverschil dat te dien opzichte het Ministerie van Landsverdediging en onze verbroederdering bestaat in een juist daglicht.

De mijnen als tuigen van en door de vijand geplaatst, zijn voor deze Heren geen oorlogstuigen aangezien deze die ze uit de grond haalt om ze te vernietigen en voor altijd onschakelijk te maken niet als een strijder beschouwd wordt als de mijnen niet in de vuurlijn opgehaald werden.

Men weet nochtans dat deze opvattingen herzien moesten worden : sinds het front elastisch werd, bevindt de vuurlijn zich overal. De grote omsingelingsgevechten, de bewegingsoorlog en de egelstelling hebben een einde gemaakt aan de enige frontlijn, gewaardeerd door alle strategen, om er fronten van te maken die even bewegend als veelvuldig zijn onnodig hieraan toe te voegen dat de mijnen in dit soort gevecht een van de belangrijkste rollen vervuld hebben.

Indien bij een kriegsverrichting onze eigen mijnenvelden als springplank dienst deden werden ze echte hinderpalen bij de voorbereiding

(Vervolg op volgende blz.)



HUMOR



DE TRUC.

Dingens. — Wel, hoe maak je het in je nieuwe woning ?

Droogmans. — Tamelijk goed ! Wij hebben een slaapkamer kunnen meubelen doordat we zoveel zeepbons verzameld hadden.

Dingens. — En heb je de andere zeven kamers niet gemeubeld ?

Droogmans. — Dat gaat niet. Ze liggen vol zeep.

(Marsch.)

o o o

MENINGSVERSCHIL.

Een heer, die in een taxi had gezeten, miste zijn horloge en beschuldigde de chauffeur van diefstal. De horloge werd echter spoedig achter een kussen gevonden en de heer begon zijn excuses te maken.

— Laat maar, zei de chauffeur, terwijl hij met zijn hand wuifde, U dacht dat ik een dief was en ik, dacht dat U een heer was. We hebben alle bei een fout gemaakt.

(Vici.)

o o o

EEN RAPPE.

— Een glas bier per dag mag U wel drinken, meende de dokter. Ik had U dat verleden week al willen vertellen, maar ik heb het vergeten.

— Dat is niet erg, dokter, antwoordt de dankbaren patient, die acht glazen zal ik gauw inhalen !

(Marsch.)

o o o

DE BRIL MET SPIEGELGLAS.

In de trein zit een heer met een eigenaardige zeskantige bril op.

Een medereiziger zit de heer enige tijd verwonderd aan te staren en kan tenslotte niet laten te vragen :

— Ge ziet zeker iets heel bijzonders door die eigenaardige bril ?

— Ja, antwoord de andere geprikkeld, il zie een grote aap.

— Ah, zo droet de ander droogjes, dan is het dus spiegelglas...

(Weekend.)

... Bah

en de verwezenlijking van een nieuwe vooruitgang. Wat moet er dan niet gezegd worden van de vijandelijke mijnevvelden zelfs indien ze na een dag honderden kilometers van het nieuwe gevechtsterrein verwijderd waren.

Er is weinig verbeelding nodig om er zich rekenschap van te geven welk een geducht en afdoend wapen de mijnevvelden betekenden. Onmogelijk was een vlugoprichting van nieuwe basissen, en het even of het een materieel- of een munitie opslagplaats was, en tevens met de veldtocht der Ontmijners een aanvang gemaakt op de twee voornaamste fronten de Kust en de Ardennen, daarenboven lagen er nog talrijke belangrijke mijnevvelden (waar er ten anderen te weinig over gesproken werd) verspreid over de provincie Antwerpen, Limburg en Luik. Deze veelvuldige wapenfeiten bezorgden de mannen die ze te vervullen kregen talrijke lofspraken en onder meer drie vermeldingen op het dagorde van het leger.

Het is algemeen bekend dat dit aantal voldoende is om de palmen te verkrijgen. Maar wat helaas velen niet weten is dat aan deze vermeldingen geen prachtige waarde gehecht werd, zo gezegd daar de verrichting niet gedaan werden onder de ogen van de vijand ze ook geen recht op de palmen hebben.

Het is onnodig hier terug over te beginnen, we hebben het genoeg onder andere omstandigheden gedaan, de prestaties van een ontmiijner staan gelijk met een lang verblijf aan het front en wij weten dat het reglement aan dit soort verrichting het oorlogskruis met palm toekent.

Indien wij, zoals zuster Anna, steeds niets zien aankomen dan is het heel waarschijnlijk omdat het nog niet lang genoeg duurde, op het huidige ogenblik is alles nog niet volledig weggeruimd.

Onnodig ook een vergelijking te trekken tussen een Engels ontmiijner en wij.

In werkelijkheid weten wij dat de Koning van Engeland in September 1940 ter intentie van de militairen die ver verwijderd van de vijand daden van moed stelden in uiterst gevaarlijke omstandigheden het George Cross in het leven riep.

In December 1948 was deze onderscheiding die een onmiddellijke rang na het Victoria Cross inneemt, aan 163 personen toegekend; de twee eersten die deze onderscheiding ontvingen waren DAVIS en WILLIE van de Royal Engineers om een niet ontplofte bom van 500 kg. die voor de St-Paul's Kathedraal van Londen gevallen was, uit de grond te halen.

Nog in de loop der eerste helft van 1950 werden verscheidene bommen van hetzelfde kaliber en even gevaarlijk boven gehaald in België.

Deze opdrachten in een record tijd vervuld kregen niet de minste vermelding. Men moet zeggen dat de Belgische Ontmijners reeds zoveel bommen onschadelijk maakten dat ze een dubbele borst nodig zouden hebben om er al de onderscheidingen die ze ruim verdiende op vast te hechten, indien...

Maar slechts onze vrienden, Engelsen, begrepen dat een ontmiijner altijd op de bres blijft.

HUMOR!!!



ONGERUST

- En ze is vanmorgen uitgegaan zonder paraplu!

- O, ze zal heus wel ergens schuilen, in een warenhuis of zo.

- Dat is het juist, wat me ongerust maakt.

o o o

HAAR WIL

Donderdagavond is Mijnheer Pintjes plotseling overleden. De diepontroerde familieleden trachten Madame Pintjes zoveel mogelijk te troosten. Er wordt besloten, dat Mijnheer, de overledene, op Zaterdag zal begraven worden... doch groot is de verwondering bij iedereen, als ze vernemen, dat Madame zich ten stelligste verzet tegen deze beslissing.

- Mijn man zal niet Zaterdag, maar wel Maandag begraven worden, verklaart de getroffen weduwe kordaat.

- Maar waarom dit nutteloos uitstel toch? vraagt haar schoonbroer.

- Waarom?... Wij zijn drie en dertig jaar getrouwd geweest en gedurende al die jaren is hij geen enkele Zondag thuis gebleven... maar nu Zondag zal hij verdedikke thuisblijven, daar sta ik borg voor. (Vici.)

o o o

BIJ DE PASTOOR

Oktaaf gaat trouwen; s'avonds te voren gaat hij te biechten. Hij noemt al zijn zonden op, zonder er een te verzwijgen. De pastoor geeft hem absolutie; en anders niets.

Oktaaf is verbaasd, klopt op het deurtje van de biechtstoel en zegt: Mijnheer pastoor; ge hebt mij geen penitentie gegeven.

- Neen! Hebt ge mij niet gezegd dat ge morgen trouwt? En vindt ge dat al geen penitentie genoeg? Wat zoudt ge dan nog meer willen?

(Weekend)

o o o

STERK

- Garandeert U dat de rimpels weg gaan met deze crème?

- Zeker, mevrouw, het maakt zelfs gegolfd plaatijzer glad.

Gisteren en Vandaag.

Vier Vliegende schijven op de " Baraque Michel ,,



INDS de bedrijving lagen er vier vreemduitziende tuigen in de opslagplaats van oud ijzer te Marcinelle. Ze geleken erg goed op die reusachtige ketels van om het even welke heks uit Marbeth, hun onschuldig uitzicht had tot hiertoe nog geen enkele verdenking opgewekt. Gelukkig vond hun ge-

burlijke eigenaar ze nog al van een verdacht allooi zodat hij besloot ze door onze diensten eens te laten onderzoeken. Vreselijk !

Het waren vier ladingen van 3.500 kg. die elk 2.500 kg. springstof inhielden. Men durft zich niet inbeelden wat er zou gebeurd zijn indien deze ketels hun normale levensweg naar de hoogovens gevolgd hadden. Men begrijpt de radeloosheid der bevolking van Marcinelle die in 1943 te lijden had onder de ontploffing van een wagon torpedos (5 doden, 80 gewonden en miljoenen schade).

Langs de dagbladen en radio om vernam U alle bijzonderheden over het onschadelijk maken en het laden op tractoren, dit alles gebeurde op 22 Juni 1950 onder het hoge toezicht van Majoor Porrewyck en Commandant Dieu. We komen er nu niet meer op terug. We spreken ook niet meer over het gevolgde reisplan : Marcinelle, Namen, Hoei, Seraing, Fléron, Eupen, Baraque Michel. Dank zij de waakzaamheid van een afdeling der Militaire Politie werd het een tocht zonder geschiedenis.

Als U wilt zullen we toch iets vertellen over het afladen der springstof te Drossart (Baraque Michel) door onze Luikse Ontmijners.

Maar vóór alles, kent U het vernietigingsveld van Drossart ? Neen, dan moet u, bij uw volgend bezoek aan de Hoge Venen er eens henen gaan. In de schoot der roerloze en zwijgende Venen zult U een klaarte vinden, een chaotisch terrein, zoals er op de maan moeten voorkomen, ge-zift en verwoest door de ontploffingen. Bommen van 1.000 kg. werden er verleden winter tot ontploffing gebracht en sloegen er grote putten die vijvers werden van 20 m. doorsnee en 10 m. diepte.

Een kleine rustieke brug, betoverend als het kleine beekje dat er onder heen kabbelt. de brug van de Genêtre dient als schuilplaats voor al onze ontploffingen.

Een prachtige dreef slingert zo ver het oog dragen kan tussen de dennen.

Het is daar ook dat van tijd tot tijd enkele hinden met treurende maar tedere blik ons een goede dag komen wensen op hun manier.

En ornd ons die onmetelijke eenzaamheid der Hoge Venen slapend onder een alge drukkende hemel. De wilde schoonheid van het landschap voert ons terug naar de voor-

historische tijden waar de mens te strijden had uit alle macht tegen een vijandige natuur.

In dit grootse kader is het dat de Luikse Ontmijners elke Woensdag enkele tonnen springtuigen die in de provincie rondgehaald werden de lucht in blaast.

Maar deze avond staan ze toch onthutst ! Zo juist heeft men de M. P. bedankt en er blijven nog een twaalfstal mannen over waaronder de sterkste (hetzijn altijd dezelfde die
(Zie vervolg op het volgende biz.)

Voor de Oud-Krijgsgevangenen onder onze leden nemen we deze geschiedenis over uit het bulletijn « Deze van 1 A »

We denken dat het lezen ervan enige vreugde zal verschaffen.

Hoe ze het wirten...

Op een zondagmorgen werd onze Wachmann ervan verwittigd dat de Onder-Off. van Altenkich in de namiddag onze barakken en bezittingen kwam inspecteren.

Onze vlijtige bewaker liet ons de ganse morgen geen ogenblik met rust en beval ons de meest stomste werken te doen om zijn Onder-Off. te doen opkijken en een « Alles in Ordnung » van de bovenste plank in ontvangst te nemen.

Op het laatste ogenblik legde hij ons twee grote witte papieren plakaten voor met op ene helft een Duitse tekst en liet hij de vertaling in het Frans door een kameraad die een mooi schrift had op de andere helft neerschrijven.

Een van deze plakaten was bestemd voor de deur van de W. C. en de Duitse tekst bestond uit een goede gekende formule : « Deze omgeving moet proper gehouden worden op straffe van... ».

De tweede affiche was bestemd voor de deur van de schuur en verbood ons er te roken, er met brandende lampen binnen te gaan, enz...

Onze vertaler liet een dergelijke gelegenheid niet ongebruikt voorbij gaan want enkele ogenblikken later stond er op de deur van de W. C. naast de Duitse tekst het volgende te lezen :

« Kameraden !

» Om te tonen aan onze meesters dat we beter kunnen dan zij laten we onze triepen een dubbele inspanning opleggen, want alhoewel zij ons bijna niets te eten geven krijgen ze van ons nog altijd str... : van hoge waarde ! »

De schuurdeur ook droeg zijn vertaling :

« De grote meester der Schleus lijkt een beetje op de apen hoe hoger hij kruipt, hoe beter men zijn achterste ziet. »

Onnodig te zeggen dat de Onder-Off. dit « Sehr Gut » vond.

L. MARLAIR.

Vier Vliegende Schijven op de Baraque Michel

die vuile karweitjes op te knappen krijgen) en met een dood oog bekijken ze vier Schijven van 3.500 kg. die zwaar op de planken van de camion rusten. De Hijskraan van de N. M. B. S. die vanmorgen bij het laden het meeste werk had verricht was niet daar om die lompe massa op te heffen om er enkele balken onder te schuiven.

« Het is nutteloos te beginnen zonder een overeenkomstig middel om de last op te tillen » had Majoor Porrewyck ons verteld. En ons bezit bestond uit enkele stalen kabels, boorstangen, hamers en onze goede wil. Dit alles schijnt maar armzalig vergeleken bij de harde werkelijkheid. Iedereen geeft zijn menig te kennen maar de meest koene initiatieven moeten wijken voor de wanstaltige aanblik der logge gevaarten die ons schijnen te bespotten.

Nochtans kennen de ontmijners geen onoverkombare moeilijkheden. Reeds zochten ze een dikke den uit, rollen de stalen kabels rond het onderste van zijn stam en bevestigen de uiteinden aan de handvaten der ketels. De camion die recht in de as van de kabel geplaatst werd zal zachtjes vooruit rijden om zich van zijn hinderlijke last te bevrijden.

Het lijkt zo kinderachtig als het ei van Columbus, maar... men moet er op denken ! Bij de eerste inspanning begint de den gevaarlijk over te hellen en neemt de houding van een wierookvat. Houdt het niet dan nemen we maar twee steviger dennen incens. Men trekt op. De camion bolt enkele centimeters vooruit. Een der reserve en het kwaad is gauw hersteld.

« Goed werk verrichten met slecht materiaal » dit is de leuze van het ogenblik. Nieuwe beurt. Deze keer ondanks alle krachten van zijn machtige motor weigert de camion verder te bollen. We hebben schatten geduld nodig om aan enkele te doen begrijpen dat het leggen van takken onder de niet bewogen wielen van de aanhangwagens geen aarde aan de dijk brengt. Ten andere we zullen de hulp van 2 aaneengeschakelde 7 ton « Studebaker » nodig hebben om ons uit het slop te helpen. Hoera ! deze keer krijgen we de lading tot aan de uiterste boord van den bodem van de wagen terwijl de ijzeren lat op de kant gevaarlijk bedreigd wordt. Een weinig verder en ze werd meegesleept alsof het een strohalm ware geweest. Een onevenwichtige inspanning, een overhaaste handeling en een ganse zijwand ware verpulverd geweest. Gelukkig, dank zij een scherp oog, de handigheid van onze specialisten en de bekwaamheid van onze chauffeurs viel er geen enkel ongeval te betreuren.

De zware massa begint te schommelen en valt eindelijk loodzwaar op de grond.

Met de vreugde der overwinning en de smaak van de vervulde taak genieten we een ogenblik rust. Een kort ogenblik evenwel want de avond valt vlug. De wolken zien er dreigend uit, de drukkende atmosfeer maakt de duizende insecten die ons langs alle kanten overvallen bijzonder vechtlustig.

Dezelfde handelingen worden voor de drie overige ketels herhaald. Een enkel technisch incident. Helemaal op het einde breken de vier overspannen kabels gelijktijdig. Dat

ontbrak er nog aan. Om het even, we herbeginnen en om 21 uur, zijn de camions eindelijk van hun last bevrijd. Gelukkig want het verwachte onweer breekt plotseling los.

« Kijk, juist vliegende schijven... » zegt een ontmijner. En waarom niet ? Gewed dat we binnekort te horen krijgen dat er vier vliegende schijven gevallen zijn op de Baraque Michel !

We zeggen hun geen « vaarwel » maar « tot weerziens » want nu zal het er om gaan ze op de beschikte plaats te brengen om ze te doen verdwijnen. Maar dit, zou Kipling zeggen, is een andere geschiedenis.

Kapitein-Commandant DOHET.

N. B. - Hielpen mee bij dit werk : de eerste Serg.-Maj. FALIZE en LALLEMAND, Sergeant BERTRAND, Korporaals PIRLOT, SIMON, DEFRERE, DELVEAUX, TIGNOL en de soldaten TASKIN, RAUSIN, BOVY, MOS-SOUX, VLAEMING en BEUGNIES.

EN WIJ DAN ?

« Dat is een andere geschiedenis » zei Kipling en met hem Commandant Dohet. Aangezien we het toch hebben over de buitengewone springtuigen laat er ons met voortgaan !

Natuurlijk, uit een hoop oud ijzer, « dinges » een beetje springstof boven halen is heel goed, daar valt niets op !

Maar wij dan, doen wat andere deden, dat is wat anders !

Denkt U een eiland in en op het uiterste punt van dit eiland een enorme beek verdeeld door een stenen dijk die langs gapende gaten kokende waterstromen met het geluid van alle duivels doorlaat. Het water komt aangerold en in het midden van de massa een V 1.

Wat zegt U hier van ?

De aanvraag tot opruiming dateert van 6 Juni 1950. Het moet snel gaan. Denk eens aan, zes « piges » dat die V 1 in de saus ligt, had hij toch maar eens de goesting gehad te springen vooral nu er nevens hem een band kogels lag (inlichtingen van het papier).

Verleden week reeds hadden we de aanvraag tussen de hoop zien liggen, we hebben ze een beetje verder geduwd en ons gespaard. Ja maar, ondertussen kwamen de « schijven », wij konden ons hart een beetje luchten. Waar we op rekende was een beetje vertraging te brengen, maar dan hebben we eindelijk toch maar gezegd : « kom, we zullen Maandag maar eens gaan zien ! ».

Vandaag dus stond de ploeg gereed om op te trekken. Het Hefmateriaal, de duikpakken, schoppen en houwelen (voor gebeurlijk onschadelijk maken) waren opgeladen kortom alles wat de moderne wetenschap ten dienste stelt van de ontmijner opdat hij zijn vak met het meeste geluk mogelijk zou kunnen uitoefenen ; en voorzien van onze veroveringsdromen waren we vertrokken naar ons eiland met zijn springstof.

Ter plaatse liet een oogopslag ons toe over de aard en de moeilijkheden van het werk te oordelen. Zonder schijnbare moeite wordt de band kogels weggenomen. Maar het andere is van meer belang voor ons.

Want zie, een metalen bolheid ligt in de saus op een meter van de kant, een beetje verder daarnaast ligt een ander rond voorwerp in het bed van de stroom ondergedoken.

« Het is niets », zegt men, « vertelzelkens van de V » en in een, twee, drie, allen duiken ze het bad in (het gebeurde een beekje anders want in al zijn ijver was er een gast naakt in zijn over-all gesprongen en lag nu met zijn achterste boven in de saus.

We zochten een houvast om de tros van de takel er aan te bevestigen maar al verloren moeite ; het zweet op ons voorhoofd doet de stroom zo erg stijgen dat onze gast het water tot aan de hals krijgt.

Vervolg bladzijde 6.



SNAP SHOTS

Wat kon men zoal zeggen van een wezen dat men waardeert? Niets anders dan goed! Zou het anders kunnen? Maar zouden er geen lezers zijn welke hem kennende. Zouden kunnen denken dat ik de noot wat te hoog aangeslagen heb!

En toch is de man zoals ik hem U hier wil afschilderen, daar ik hem reeds sedert vele jaren ken.

Tamelijk groot, eerder mager, zich stram houdend als een stam, was hij en is hij gebleven, wat men een toonbeeld van zwierigheid zouden kunnen noemen.

Zowel als burger en als militair. Altijd fijn uitgestreken, dachten heel wat « schachten » (wij zijn in 1930) te doen te hebben meer daar zijn voorkomen en zijn plechtstatige houding bij het binnentreden der officieren-bar in zijn kleedij van « goedige » belasting betaler heel gemakkelijk kon doen veronderstellen dat hij tot een der hunnen behoorde.

Jozef Massart, want om hem gaat het, wans inderdaad de even bekwame als bescheidene barman van dit voor de soldaten verboden oord. Tussen het cocktail-mixen en het behandelen van, mijnen, is er hoegenaamd geen de minste gemeenschap. U hebt dus het volle recht Uzelf af te vragen hoe onze sympathieke kameraad tot dit laatste gekomen is.

Grenadier gedurende zijn dienst tijd als militiaan in 1922, hernam hij dienst bij het 3e Genie. Al droeg hij de kentekens, toch kende hij van het hanteren van T.N.T. niets meer dan het ontploffingsgeluid, welke van het kortbijgelegen oefenplein en dit tot zijn grote verbolgenheid de glazen en flessen deden rammelen welke hij liefdevol ranschikte op de bestaande rekken.

Zijn gevangenschap gelaste er zich mede van hem een echte man van de Genie te maken, verdubbeld door een ontmiijner, en welk ontmiijner: onmiddellijk zat hij in de ketel, gevangen met het 8 Bon Genie, betoonde hij onmiddellijk zijn doorzettingsvermogen van neophiet, een werkkraft en een hardheid welke het gevaar nimmer vermocht te temperen. Hadden de « Schleuss » niet beloofd hun vrij te laten zo gauw de Belgische mijnevelden zouden opgeruimd zijn, waarom dan, dralen, temeer daar het als een heilzame zending voor de bevolking gelde.

Zij hielder woord.

Terug thuis gekomen en plezier gevonden te hebben in de stiel, werd hij in 1941, op zijn aanvraag, onder de orders van de betreunde Luitenant Boveroux en ingedeeld in de ploeg van de S. E. D. E. E. welk zich gelaste met het neutraliseren van ontploffingstuigen in de provincies Luik en Limburg.

In de harde school, onder de orders van een harde maar menselijke Chef, toonde Massart uit welk hout zijn goede en sterke « karkas » gesneden was.

Hij, de man met de verzorgde handen, bewees dat schop

of pikhouweel hem hoegenaamd niet konden afschrikken, er zelfs in slagende zijn gestijfde boord en welgeknopte das ongekraakt te laten in de meest klevende modder, maar vooral bewees hij dat de verschillende ongekende typen ontstekers hem niet konden deren.

Met een buitengewone moed, maakte hij zonder ophouden tuigen onschadelijk, waar anderen somtijds aarzelden.

En zou hij het recht niet gehad hebben op 27 April 1942 alles te laten vallen, wanneer hij als enig ongekwetste getuige overgebleven was bij het tragisch ongeval te Genck, hij zag de adjudant Braune, de 1e serg. Colson, de sergeant Leroy en de korporaal Jonas sterven, terwijl de autovoerder Verdin zwaar gekwetst was. Wie zou hem toen enig verwijt kunnen maken hebben? Maar dan kent men hem nog niet.

Nog niet tevreden reeds zullen gevaren te lopen, was hij zulke van de eersten oproep een der actiefste leden van het sabotage Peloton van G.L.C.T. 11. waarin hij werkte tot de bevrijding van het land.

25 September 1944. Jozef Massart en enkele zijner ploegleden zijn bezig « Shu-Mi » weg te nemen, geplaatst door den bezetter aan de voet van de hoogspanningspijlers om alle sabotage te voorkomen; opeens verscheurt een hevige ontploffing de lucht, onze kameraad zakt op de grond, zijn rechter been is vreeselijk verminkt.

Men windt zich op, de ontroering doet dezen welke hem willen opbeuren, in afwachting van geneeskundige hulp, stotteren. Zagen wij niet dit schokkende feit van een Massart, welke met spottende opmerkingen zijn makkers trooste wiens hart brak bij het zien van het angstwekkend schouwspel?

Zijn goed humeur verloor hij nooit gedurende zijn heel traag vooruitgaande herstelling, wanneer hij zich thuis bevondt, onbekwaam te bewegen, en de vernietigende V 1 neervielen.

Van zijn gebrek laat bij nooit iets zien, nooit spreekt hij er over, of het is nog om er mede te lachen, en toch lijdt hij er onder. Zowel fysisch als moreel.

Nog altijd in dienst bij het Peloton van Luik, is hij een der beste makkers welke men kan treffen. Hij is vooral de vriend der verdwaalden; daaronder dient verstaan, de beschermer der verdwaalde honden en katten welke hij moederlijk verzorgt in een lokaal welke soms meer weg heeft van een stalling dan van een bureel.

Ziedaar Joseph Massart. Hij kan als voorbeeld gesteld worden voor de moed waarvan hij overvloedig blijk gaf bij de uithoefening van Zijn Zending, en ook voor de karaktersterkte welke hij altijd getoond heeft sinds den dag van zijn ongeval.

Hij is ook, en vergeten we dit vooral niet, de oudste ontmiijner nog in leven van het Peloton Luik.

Door niet anders reeds dan door deze titels, heeft Massart recht, wat ook onze stand of graad is, op onze diepste eerbied.

HET LEVEN DER SECTIES

BRABANT

Om het wintersseizoen 1949-50 te sluiten had de sectie Brabant tijdens haar maandelijks vergadering van Mei beroep gedaan op Mtr. De Keersmaeker, Kapitein-Commandant van de reserve Kapitein A.R.A., overste van het Net CAROL.

De uitstekende redenaar had als onderwerp gekozen : « Cervantes, krijgsgevangene en oorlogsinvalide ».

Een uitgelezen publiek had de oproep van het bestuur beantwoord. Gedurende meer dan twee uren bekoorde de redenaar zijn toehoorders met zijn aantrekkelijk en nog actueel onderwerp.

In mooie bewoordingen werd hij door onze Generaal bedankt en door te toehoorders hartelijk toegejuicht.

Eens te meer toonde Mtr. de Keersmaeker zich als een vriend der Ontmijners.

BRUGGE

De Sectie van Brugge is gelukkig U te kunnen mededelen dat Majoor Samijn, vereerd werd met :

De herinneringsmedaille 1940-1945, en

De weerstand medaille (Ten titel van lid van de S.R.A.)

Wij herinneren eraan dat Majoor Samyn, erkend werd als « Franse weerstand » door de Franse Regering.

Bedrijvigheid der Sectie van Antwerpen

De Provinciale Sectie van Antwerpen-Limburg heeft haar jaarlijkse algemene vergadering gehouden op Maandag 12 Juni in het lokaal van de U.F.A.C. te Antwerpen.

Er was niet veel opkomst, de secretaris-schatbewaarder E. H. Aalmoezenier Guyaux, J., en de 2de onder-voorzitter, onze sympathieke Hoofdopsteller, R. Piereuse, hadden zich laten verontschuldigen om dienstreden.

De onder-voorzitter geeft lezing van het volgende verslag over de bedrijvigheid van de Sectie.

De bedrijvigheid onzer sectie heeft die jaar niet in het teken gestaan van grote officiële betogingen.

U hoeft nochtans niet te denken dat zij niets gedaan heeft, integendeel. Onze sectie heeft werkelijk haar plicht gedaan.

HULP AAN DE GEKWESTEN.

Wij hebben geen enkel ongeluk te betreuren gehad gedurende het verlopen jaar, het gene ons weinig uitgaven bezorgd heeft ; één enkele gekwetse, nog steeds in het hospitaal, vóór op zijn pensioen stelling, is geholpen geworden gedurende enkele maanden.

HULP AAN DE LEDEN.

Zoals ieder jaar is een « St. Niklaas » geschonken aan onze 13 wezen : 400 fr. per hoofd. Deze maal hebben wij in zekere gevallen de moeder de keus laten doen, 't zij speelgoed, 't zij andere nodige voorwerpen.

De club « ENTRAIDE ANVERSOISE » is voortgegaan met belang te stellen aan onze wezen en wij danken hartelijk Mevr. Dupont, ene van deze lieve weldoensters van deze club.

BEDRIJVIGHEID.

1). VERKOOP VAN BROCHUREN.

De sectie Antwerpen is niet ten achter gebleven en is hartelijk gefeliciteerd geweest door het administratief comiteit onzer Verbroedering. 391 exemplaren zijn verkocht geweest door onze leden. Wij willen hier dan ook in bijzonder de kameraden Vervoort (165 brochuren verkocht) en Dewit (80) geluk wensen.

2). DAGBLAD.

In rene worden de nodige werken der redactie, het samen en op punt stellen, het verbeteren der proeven, de vertaalingen, enz., gedaan door enkele leden onzer sectie. En dit is geen kleinigheid !

3). STATISTIEKEN.

104 leden hebben tot heden hun bijdrage betaald. Vorig jaar waren er 118 op deze datum reeds in regel.

De Voorzitter geeft vervolgens lezing van het kas verslag.

1). ONTVANGSTEN.

a) verkoop van kentekens	210,00 Fr.
b) verkoop van de brochure (Onze Ontmijners) (391 exemplaren verkocht) ...	29.325,00 Fr.
c) Ontvangen giften	125,00 Fr.
d) Krediet der kas op 10-6-49	3.950,00 Fr.
	<hr/>
Totaal	33.610,00 Fr.

2). UITGAVEN.

a) St Niklaas der wezen (400 fr. per wees) (13)	5.200,00 Fr.
b) Gestort aan de schatbewaarder van de Verbroedering	22.866,95 Fr.
c) Zegels onkosten	338,05 Fr.
d) Verscheidene onkosten (briefpapier - papier drukwerken)	450,10 Fr.
	<hr/>
Totaal	28.855,10 Fr.
Blijft	33.610,05 Fr.
	<hr/>
	-28.855,10 Fr.

Inhoud onzer kas op 12-6-1950 4.754,95 Fr.

De ontslag gevende leden van het Provinciaal comiteit zijn weder herkozen.

De rekeningen en kasboek zijn nagezien en goedgekeurd door de commissarissen THONNE en VERVOORT.

EN WIJ DAN ?

(Vervolgt van bladzijde 6.)

Met onze werkzame handen hebben we het grind der onderzeese diepten dat onze « dinges » gevangen hield doorwoeld.

Dat « dinges » in kwestie is helemaal cilindervorming maar men zegt dat het nieuw V wapen is en onze werkvijver vindt slechts zijn verga in ons verlangen te slagen.

Eindelijk toch na talloze pogingen slagen we in onze tros aan het tuig vast te maken. Iedereen kijkt gespannen toe, iedereen zwijgt, uitgenomen de waterval. Zachtjes kruipt het toestel naar boven overwonnen door onze doordrijvendheid.

Eensklaps « floutch » ongerust bekijken we mekaar. De vent die de takel trok vliegt in de stroom en een cilindervormige bak (die ons precies spottend aankijkt) hangt druppend in een soort vork.

Denkt U dat we na dat alles getracht hebben zijn tweelingsbroeder boven te halen ?

Vaarwel illusie, vaarwel ontachterende V I.

Rekenkundig besloten zeggen we : « Springstof in het oud ijzer, oud ijzer in de springstof - product der uitersten is gelijk aan het product der middensten ; resultaat narrenkappen ».

Wat niet belet dat we graag het ongelukskind zouden kennen dat die drenkplaatsen voor koeien in de saus gezwerd heeft !

« De Vent. »

DE DOCUMENTATIE VAN DE INVALIDIED.

Het statuut der zwaar Verminkten en Invalideden

(ART. 13 en 15.)

UITTREKSEL UIT « CEUX DU 1 A »

Dit statuut is toepasselijk op :

1. De verminkten, gebrekkig of ziek waarvan de vergoedbare invaliditeit minstens honderd per honderd bedraagt voor een verwonding of een afzonderlijk beschouwd gebrek en dat tot een dusdanige graad geschat werd volgens zekere nauwkeurige opgave van het Officieel Belgisch barema der invaliditeiten waarvan de nummers vastgesteld werden in art. 13 van de wet van 26 Augustus 1947.

2. De verminkten en gebrekkigen vergoed op basis van 100 % of meer voor meerdere invaliditeiten waarvan ene het gevolg is van een verwonding opgelopen in de oorlog, van een stornis in de algemene toestand door verwonding, of van een ongeval dat minstens op zichzelf een vergoedbare invaliditeit van 80 % meebrengt.

Wat verstaat men door « vergoedbare invaliditeit ».

Als de medische deskundige 100 % invaliditeit toekent voor een gebrek, maar hieraan toevoegt dat uit oorzaak van een vroegere toestand of uit oorzaak van de ouderdom 25 % moet afgetrokken worden dan bedraagt de vergoedbare invaliditeit $100 - 25 = 75$ %.

De bijslag van het statuut der zwaar verminkten en invalideden wordt toegekend aan deze waarvan de invaliditeit hierboven bepaald onder Nr 1 en 2 de bijslag van vergoeding voor amputatie of vergoeding voor hulp aan een derde persoon meebrengt.

De begunstigden van dit statuut bekomen de hiernavermelde voordelen :

a) In plaats van de vermeerdering voorzien onder art. 11 wordt hun pensioen verhoogd met een twintigste van het pensioen voorzien voor een invaliditeit van 100 % en berekend volgens art. 1 met 5 % invaliditeit boven de honderd per honderd.

b) Buiten de vermeerdering voorzien onder litt. a) wordt er aan de zwaar verminkte invalideden uit oorzaak van oorlogsverwondingen van stornissen of ongeval of van mishandelingen door de vijand een jaarlijkse vaste vergoeding gaande van 10.000 tot 25.000 fr. volgens de aard der verminking toegekend.

LIDGELD 1950

Wij zijn reeds in de maand November en nog zijn er een zeker aantal leden die verzuimd hebben hun lidgeld voor 1950 te betalen. Wij koesteren de hoop dat deze leden er zullen prijs op stellen deze vergetelheid zonder terwilt te herstellen.

Gij waart fier aan het Keurkorps der Ontmijners te behoren, vandaag moet gij iven trots zijn deel uit te maken van onze machtige Verbroedering, een der schoonste van het land.

In de Verbroedering moeten alle ontmijners en oud-ontmijners schouder aan schouder staan en daar mag geen enkel ontbreken. Is het nodig er U aan te herinneren, dat alhoewel wij reeds zekere uitslagen hebben geboekt er nog hard moet gewerkt worden, opdat de ontmijners eindelijk de ware plaats bekleden waarom ze een ontgensprekelijk hebben. Als gij het verslag van de Algemene Vergadering met en weinig aandacht hebt gelezen, zijn al deze punten U weer duidelijk voor de ogen gekomen.

Wij zijn overtuigd dat meer dan een achterblijver bij het lezen van dit verslag, de bemerking heeft gemaakt indien de Verbroedering maar de helft van deze punten verwezenlijkt, hij dadelijk zijn lidgeld zal betalen.

Dit zijn zeker zeer mooie inzichten, maar daarmee kan een verbroedering niet leven en maar weinig bekomen. De Verbroedering moet kunnen spreken in naam van al de ontmijners, en dit kan ze slechts als al de ontmijners lid zijn en blijven. Hoe meer leden hoe grote stuwkracht, hoe meer leden zoveel te meer stemmen in de hogere besturen, waardoor het aanzien vergroot. Een sterke Verbroedering geeft uw bestuurleden moed en werklust twee onontbeerlijke factoren opdat uw Bond groeie en bloeie.

Gij zijt ontevreden omdat gij voor het gevaarlijk werk dat gij verricht hebt niet de juiste plaats bekomen hebt die U toekwam; gij hebt flink uw land gediend en men behandelt U als een «embusqué», dit zijn feiten.

Maar denkt gij dat de zaken erop zullen verbeteren als de ontmijners hun Verbroedering zullen in steek laten, dit zijn daden, die wij van U niet verwachten.

Wie wil maaien moet zaaien, wie zijn aanzien wil verhogen moet geen moeite sparen en wie zijn eisen wil zien zegeviëren moet mee strijden, zijn ganse steun geven aan de Verbroedering en zich de kleine geldelijke offers, die van hem gevraagd worden, getroosten.

Maar wij weten het bij ondervinding, het lidgeld wordt licht vergeten en wij willen U ook niet ten kwade duiden, want voor de meeste onder U heeft deze korte oproep volstaan.

Doch stelt niet uit tot morgen . . .

STORT VANDAAG NOG DE 40 FR. OP P.C.R. 7537.94 VAN DE VERBROERERING.

Dank.

DOODSBERICHT

Op het laatste ogenblik vernemen wij de dood van
GOFFINGS, FRANS

Zoon van makker Goffings, Remy, oud-mijnwerker,
thans ontmijner,

smartelijk verongelukt bij een werkongeval in de mijn
te Waterschei.

Broos is het leven, kortstondig de tijdspanne welke wij hier in gelukkige o ongelukkige omstandigheden door te brengen hebben.

Gezond gaat men heen, enkele uren later hunnen overblijfselen terug gebracht worden. Zo kort kan de tijd zijn, dat dit wat men zich voorneemt te doen, onuitgevoerd achter blijft, ook Frans meende zijn ouders te helpen, ook hem werd deze kans niet gegund.

De Verbroedering en zijn leden bieden hierbij hun diepste deelneming aan de zwaar beproefde familie Goffings.

Zonder twijfel heeft niemand vergeten dat gedurende de Algemene Vergadering 1949 te Antwerpen, het « British Bomb Disposal Old Comrades Association » zich liet vertegenwoordigen door hun zeer sympathieke Voorzitter, Kapitein Hunt, welke vergezeld was door Mvr. Hunt.

Dit jaar was het ons beurt een afvaardiging naar Engeland te sturen.

Het Komiteit besliste dat deze afvaardiging zou bestaan uit de makkers Van der Henst en Baek.

De Lt. Van der Henst, deelnemende aan de jongste vergadering van het Administratie Komiteit op Woensdag 5 April jl., gaf lezing van het tijdsgebruik der afvaardiging welke hij leidde.

Ziehier, in plaats van een hard verslag te lezen, de reisindrukken van onze gevolmachtigde minister.

Het is in het geheel niet mijn bedoeling, waarde lezers, U een geleerde lezing, vol van vakkundige en historische benamingen, voor te schotelen. Het is er mij alleen om te doen U een opsomming van eerste indrukken op een min of meer goemoedelijken toon te vertellen.

Overtocht van het Kanaal.

Een grauwe morgen met een tamelijk stevige noorderbries, heus niet het ideale weder om een zeetochtje, laat staan een overtocht naar Engeland te ondernemen.

Het nazicht der paspoorten, het kontroleren van het reisgoed door de Belgische tolbeambten loopt tamelijk vlug van stapel. Reeds heerst de gekende drukte bij het zeevaardig maken van een maalboot. Laden, innemen van brandstof, het aan boord nemen van passagiers, alles verloopt heel snel, hier en daar een droevig afscheid en laatste beloften van veel en dikwijls schrijven, verder ziet men enkele luidruchtige jongelieden welke onze nationale ijshockey ploeg een laatste goodluck komen wensen, en daar gaan wij.

Langzaam verwijderd de kade zich. Weldra verdwijnt Oostende uit het zicht en onze kust vervaagt tot een onduidelijke stij aan de horizon. Reeds worden wij de hevige deining gewaar, de machines stampen zwaar, en wat een eigenaardig gevoel, in het begin heel aangenaam, om al heel spoedig plaats te maken voor iets onaangenaam benauwend.

Men houdt zich maar beter heel rustig tot het lichaam zich aangepast heeft bij deze voor-achter en zijdelingse bewegingen.

Spoedig betert dit en kunnen wij even rondneuzen op de « Prins Philippe » de naam van onze maalboot. Prachtige kajuiten, gemakkelijke ligzetels en een prima luxe-eetzaal uitgevend op de achtersteven. Alles is voorradig, denklijk wordt hiermede de reizigers een laatste kans gegund zich te verzadigen aan de Belgische gerechten.

Rollend en stampend gaat de reis verder, eentonig, niets dan hoge witte schuimkoppen en hevig deinende baren die zich te pletter slagen tegen de stalen romp van ons schip.

Onze Afvaardiging in Engeland

Af en toe kruist een langzaam vorderende cargo onze reis-route.

Eens buiten de territoriale wateren wordt iedereen in de gelegenheid gesteld sigaretten en chocolade te kopen naar hartelust tegen heel matige prijzen, geen Belgische of erger nog Engelse taksen komen hier de koopsom verzwaren.

Na een verkwikkend dutje worden wij gewekt door een groter wordende rumoerigheid onder het personeel. Touwen worden verlegd, kettingen in gereedheid gebracht en daar doemen voor ons de witte klippen van Dover op. Heerlijk, die witte vlekken gedragen door grauwe grondvesten, een licht zonnetje doet de schittering nog meer uitkomen. Het weder ziet er heel wat beter uit dan in Oostende. Traag varen wij de havengeul in en na drie en half uur varen zijn wij terug aan wal. Nog hebben wij dat waggelend gevoel en gedurende de eerste ogenblikken weigeren onze benen hunne gewone vastheid, meteen verdwijnt ook het akelig gevoel uit onze maag.

Eerste treffen met Engeland.

Nu naar de tolbeambten. Wij laten ons opsorpen door de maalstroom der reizigers en belanden al heel gauw op onze plaats. Een vriendelijke uitzierende bobby, heel groot van gestalte, verwijst beleefd de buitenlanders naar links en de Engelsen naar rechts. Engelse burgers zitten achter hoge lessenaars en vragen paspoort en immigratiekaart, ons bij het vertrek in Oostende overhandigd en op het schip door ons ingevuld. Enkele vragen, het doel van de reis, en zo meer, en wij worden verder opgenomen door de Britse tolbeambten. Zijn dit nu douanebeambten of zijn het marine Officieren, hoegenaamd geen verschil te bemerken, zelfde blauwe uniformen, wit hemd, zwarte das, en gouden rangkentekens, ook hier valt alles mede en kunnen wij onze plaatsens uitkiezen in de trein voor Londen.

Die trein, dat is een hele historie, vooral als men gewoon is gebruik te maken van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen in het Limburgse, Oost- en West-Vlaanderen. Ook 3de klas heeft propere en goed onderhouden wagens, alle zitbanken zien er heel gemakkelijk uit, met kussens overtrokken, tussen de banken een tafeltje waarop men heel rustig zijn schrijfwerk kan verrichten, en op de gepaste uren zijn maaltijden nemen. Een 2de klas bestaat er niet, en in 1ste is het gewoonweg luxueus, gemakkelijke zetels aan een aangepast tafeltje met een kaplamp. Dit alles draagt er geweldig toe bij het reizen minder vermoeiend te maken.

Ieder trein heeft ook zijn bar waar men allerlei drank aan heel goedkope prijzen kan bekomen, maaltijden worden heel de reis door verstrekt en opgediend door heel handig manoeuvreerende kellners. En na een treinreis van twee uren, stoomt de « Plauwe Pijl » het geweldige Victoria Station binnen.

AANKOMST TE LONDEN.

Wat e-n drukte, wat een lawaai, men wordt er gedurende een paar ogenblikken geheel duizelig van. Even vragen wij ons angstig af of de Heren van het Ontvangskomitee van de Britse Verbroedering der Ontmijners ons wel zullen vinden in dien chaos van menselijk gewemel en gesjouw van allerlei soort reisgepak.

Bij het verlaten van de trein even rondgekelen, en jawel, midden een groep heren ontwaren wij het sympathiek rustige gezicht van Kapitein Hunt, voorzitter der Verbroedering kortstondige, vlugge voorstellingen gevolgd door stevige handdrukken en daar begeven wij ons reeds op weg om in het hotel « The Cloisters » een avondmaal te gebruiken. Na een kalmerende verfrissing worden wij in een gezellige, deftig uitziende eetzaal binnengeleid, waar heel wat tafeltjes bezet zijn met drukbabbelende dames.

Een niet onaantrekkelijke dienstster brengt ons de spij斯卡art. Ronkende, onbegrijpelijke benamingen van gerechten worden vlug overlopen, wij hebben honger dus dan maar op goed geluk enkele schotels uitgepikt.

Even later staat voor ons een schotel Caroline soep, hoegenaamd niet bereid volgens onze Belgische opvattingen.

De dienstster kijkt verwonderd als ik haar vraag de soep weg te nemen, ik haast mij onmiddellijk er aan toe te voegen dat ik niet heel hongerig ben en maar aan de hoofdschotel zal beginnen. Rauwe groenten en een tweetal aardappelen is alles waaruit deze schotel bestaat met een weinig bevroren vlees. Het dessert valt ons buitengewoon mede en de aardbeziënkreem wordt alle eer aangedaan. En daarna gaat het doorheen enkele hoofdplanen naar het « Monument station », waar we de trein nemen om een uur later bij M. Hunt als gasten op een overweldigende manier ontvangen te worden. Mevr. Hunt, de heel vriendelijke gastvrouw, ontvangt ons met de in Engeland schijnbaar onmisbare cupthee.

Na een gezellige keuveling van enkele uurtjes en nog een hartversterkend maal wordt ons de weg naar onze kamers gewezen. Vermoeid van de verre reis verdwijn ik heel spoedig in een diepe slaap.

Eerste kennismaking met Londen.

Reeds bij het eerste ochtendgloren, wordt ik gewekt door de zachte streling van enkele helle zonnestralen; het belooft een prachtige Zaterdagmorgen te worden, juist hetgeen wij nodig hebben om ten volle te kunnen genieten van het voorgeschreven uitstapje naar Londen en zijn merkwaardigheden.

Bij onze aankomst in Londen ontwaren wij heel wat puinhopen netjes omgeven door lage muurtjes. Londen is nog niet genezen van zijne oorlogswonden, en heel wat huizen zullen niet meer uit hun puin verrijzen, zodat binnen enkele jaren stadwijken een heel ander uitzicht zullen hebben.

Londen is nog heel feestelijk uitgedost, alle hoofdplanen zijn met de Engelse en Franse kleuren versierd. Het schijnt nog wat overgehouden te hebben van de feestroes welke een tweetal dagen geleden de ganse bevolking bedwelmden. Het kan hoegenaamd niet ontkend worden dat de Heer AURIOL met veel luister door de Engelse bevolking ontvangen werd.

Wat hier vooral in het oog springt is de onbeschrijflijke drukte welke in Londen heerst. Auto's, bussen, voetgangers, alles wemelt door elkander, echt een mierenhoop. De bussen met de twee verdiepingen maken een heel godkoop en aangename verkeersgelegenheid uit, met tamelijke hoge snelheid banen zij zich een weg in de duizelingwekkende drukte. Die bestuurders zijn vast geen beginners en moeten blijbaar over staalharde zenuwen beschikken. Als men bedenkt dat Londen alleen meer inwoners telt dan gans België en het ongeveer de uitgestrektheid heeft van onze provincie Brabant, dan verwondert dit eindeloos verkeer ons niet zo geweldig meer.

In het hart van Londen werd vooral de Sint-Paulswijk hevig getroffen door de talrijke bezoeken der Luftwaffe. Rondom de Kathedraal is alles vernietigd, de kathedraal zelf bleef ongedeerd, maar toch werden de muren zwartgerookt door de hevige brand welke er gewoed heeft in 1940.

De fameuze Londen-Tower blijft nog altijd een grote aantrekkingskracht op de bezoekers uitoefenen. De wachten, beef-eaters genoemd, vormen en bezienswaardigheid op hun eigen, in hun ouderwetse, schilderachtige kledij ontvangen zij de bezoekers, begeleiden hen doorheen het tamelijk uitgestrekt gebouw en verschaffen de nodige uitleg, ik denk wel dat ook zij heel wat fantaseren om hun van buiten geleerde uiteenzettingen interessanter te maken.

In België, hoort men heel dikwijls « het is nog niet gelijk voor de oorlog » ofwel « vroeger hadden we het heel wat beter ». Wel ik denk dat Engeland met heel wat meer recht van spreken deze zegswijze mag gebruiken. Het fiere Albion is op verre na niet dat wat het vroeger was. Het heerst eerst en vooral nog een heel strenge rantsoenering, en voegen wij hier maar toe dat in Engeland de zwarte markt niet zo welig tiert als dit bij ons wel het geval zou zijn.

De taksen op de luxe artikelen zijn buitengewoon zwaar en voor de rokers wordt het aankopen van sigaretten een echt vraagstuk, een gewoon pakje van 20 sigaretten komt op ongeveer 30 fr., waarvan de 2/3 taks uitmaken. Wat wel goedkoper is dan bij ons zijn de klerstoffen en ook het reizen is er heel goedkoop, vergeleken met onze prijzen voor trein en tram.

Toch kunnen wij besluiten dat de Engelsman heel wat minder sputterend en klagend aangelgd is dan wij, want hoewel nog dagelijks zwaren tol voor de oorlog moet be-



taald worden, keren zij toch langzamerhand terug naar hun vroegere welvaart. En daarna gaat het dan langzaam terug naar hun vroegere welvaart. En daarna gaat het dan langzaam terug naar ons gasthuis te Upminster.

Het feestmaal van het « Bomb-Disposal ».

En nu het bijwonen van het jaarlijks diner gevolgd door een dansavond van het Engels B. D. Reeds heel wat genodigden zijn aanwezig als wij ons aanbieden. Nieuwe voorstellingen, handdrukken, beantwoorden van beleefdheidsformules zijn de werkzaamheden welke nu volgen. Enkele zijn in avondkledij, waaronder de Schotten de voornaamste bezienwaardigheid vormen. Op het gestelde uur, bijna ongehoorlijk maar toch maar, begeeft iedereen zich naar de eetzaal. Het geheel is smaakvol en buitengewoon stemminging-kleed. Wij volgen de eretafel en nemen plaa's achter het ons toegewezen eetgerei.

De spijzen opgenoemen of het eetzaal beschrijven is niet zo belangwekkend, doch kan ik in korte woorden mededelen dat het zonder overvloedig te zijn, uitgelezen was. Na het diner staat iedereen recht en wordt een heildronk ingesteld op de Koning. Het valt hier op, hoe in alle lagen der Engelse bevolking de Koning en zijn familie in het hart gedragen worden, iedereen schijnt buitengewoon gehecht aan de Koninklijke Familie.

En nu krijgen wij de gebruikelijke reeks voordrachten en heildronken.

Den Heer Voorzitter opent de reeks en brengt hulde aan den Kapt. HUNT, voor zijn prachtig gedrag gedurende de oorlogsjaren en zijn onvermoeibaar zwoegen voor het nader tot elkander brengen van de Engelse Bomb-Disposal manschappen en de Belgische Ontmijners. Daarna geeft in een kort, maar zeer komisch betoog den Heer GIBBONS, onder-voorzitter der Verbodering voor Oud-strijder van Es-

sex, een nadere uitleg over de opneming der B. D. vereniging. Zijn jaarlange kameraadschap met de Kapt. Hunt vormden ongetwijfeld de basis van de prettige verhouding welke tussen de beide groeperingen heerst. Doorsprekt met allerlei anekdoten en belevenissen boeide zijn korte rede de tegenwoordigen buitengewoon, hij werd dan ook met hartelijk applaus bedankt.

Daarna nam de Kapt. Hunt het woord. Hij bedankte voor de buitengewoon talrijke opkomst, en sprak toen over zijn bezoek aan België, hij bracht een speciale hulde aan de Heer Voorzitter der Belgische Verbodering, en dankte voor het zenden van een afvaardiging.

Ja, en toen... toen was het onze beurt en nam ik het woord. Toch was het me eenigzins te moede, het woord te nemen midden al die onbekende gezichten, ik kon onmogelijk aanvangen met de geijkte uitdrukking, « totaal onverwacht valt mij de eer te beurt... », nee dat ging niet, want op mijn blad stonden reeds zoveel doorhalingen dat ik nog moeilijk de juiste draad van mijn korte speech kon vinden, gelukkiglijk verliep alles opperbest en werd de Belgische afvaardiging met een geestdriftig handgeklap bedankt.

Ongeveer 9 uur kwam aan dit feestmaal een einde.

De dansavond welke het diner en zijn noodzakelijke redevoweringen volgde was heel geslaagd. Hoewel van korte duur, om 11 uur reeds werd alles stopgezet wegens de bestaande politieverordeningen, amuseerde iedereen opperbest. Enkele typische Engelse gemeenschaps dansnummers werden uitgevoerd, afgewisseld met tango's en slows. Ik geloof wel dat de Engelse in deze laatste moderne dansen voor specialisten kunnen doorgaan. Spijtig genoeg duren schone liedjes niet lang en liep het spoedig ten einde. En zo keerden wij dan terug naar Upminster, commentaar uitbrengend op alles en nog wat.

(Vervolgt.)

HET ONTMIJNING DER SIEGFRIEDLIJN

Hieronder een uittreksel uit de « Libre Belgique » :

« Het Duiste werkbureau deelt ons mede dat Duitse vrijwilligers die onder toezicht der Geallieerden werkzaam zijn, sedert het einde van de oorlog meer dan 150.000 ontplofbare mijnen langs de oude Siegfriedslijn uitgegraven hebben. Dit belangrijk ontminningswerk dat uitgestrekte oppervlakten voor de landbouw vrij maakt zal waarschijnlijk in de toekomstige Lente een einde nemen. Tijdens de werken werden 59 personen gedood en 90 door de ontploffingen verwond.

« De Ontminningsploegen worden gehuisvest in de dorpen langs de Frans-Duitse grens. Zij maken gebruik van uiterst gevoelige Amerikaanse detectors. Op het werk wordt iedere ploeg vergezeld van een dokter en verpleegsters van het Rode-Kruis. De vrijwilligers zijn door het merendeel vluchtelingen uit Oost-Duitsland en Oost-Europa en oudstrijders zonder werk. »

Ziedaar hoe de geschiedenis gemaakt wordt.

In afwachting, maakt men geen gewag van het harde werk van onze Luikse ontminners die onder bevel van Luitenant Counasse ten voordele van onze Belgische Houthak-

kers in de met mijnen bezaaide bossen van deze Siegfriedslijn optraden.

Te dien tijde begon onze Regering de Kolenstrijd en deze kon slechts gewonnen worden door een rationele uitbuiting van de bossen waarvan het hout ons was toegekend. Door het gemeenschappelijk werk der Houthakkers en der Ontmijners werd deze strijd gewonnen. Is het nodig er aan te herinneren dat we in 1946 als een opmerkelijke gunst gevraagd hadden van de Duitse krijgsgevangenen-ontmijners die theoretisch onder ons toezicht moesten werken ontslagen te worden !

Verder moet er in de aan België geannexeerde streken en vooral te Losheim nog alles wat betreft ontminning gedaan worden.

Alle eigendommen, velden, beken gelegen bij de Siegfriedslijn zijn nog bedekt met talrijke springtuigen van alle soorten. De ontminning van deze streken werd systematisch, volgens een vast omlijnd plan door ploegen van het Peloton van Malmedy uitgevoerd. Deze ploegen ontdekken en vernietigen wekelijks 2.000 Kgr. springtuigen en heel waarschijnlijk zal dit werk op een dergelijke wijze tot in 1951 duren.

A. D.